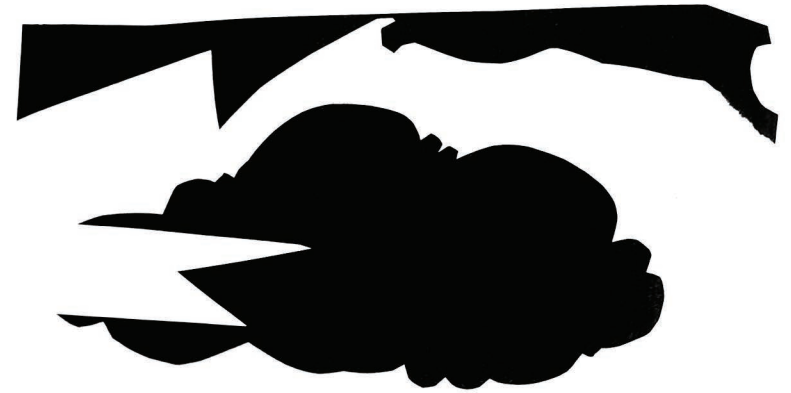

Grollinaria Press

Katya Gerbo
FAIRYTALE

FAIRYTALE

Once upon a time there were these birds called bee-eaters.

They were not big, some ten centimetres in length, dainty, with an elongated beak and tail, their carmine feathers shading into emerald on their bellies. We are telling you this for clarity, so that you can see them in your mind's eye.

In winter you would find them in this warm, warm corner of the Earth, on a mangrove bush in the middle of the strait which flows between the islands of the Lamu archipelago.

The bush was not large, but there was room on it for them all.

Some egrets lived in this bush also, or by it, if you like.

The egrets were as white as snow, unbelievably white, and shaped like teardrops.

There were far fewer of them – one egret to every hundred or so bee-eaters. So, if you approached the bush on a boat, gaily painted one, adorned with an awning and cushions, you saw five or six egrets-teardrops.

The teardrops took slow, regal steps in the shallow water, flying up briefly if absolutely necessary. Not like the bee-eaters, which fled, rising like a storm cloud, at the sight of any speck of fluff floating by in the air. Clearly, the egrets' level of anxiety was completely different.

Every day at six o'clock in the morning, in the first, still young and milky rays of dawn, the bee-eaters would fly away to work, to eat bees on the island.

This was bitter work for the bees. But it suited the bee-eaters just fine.

The teardrops stayed home, wondering around the bush and, depending on the tide, catching frogs or prawns or an occasional small fish.

At sunset, when the golden water flowed back through the strait and the burning sun, with a smile, rolled leisurely down behind the dusty palms on the opposite shore and the slender crescent of the newborn moon, lying on its back in the lilac sky, joyfully kicked its legs in the air while the working folk hurried across the water in their antique motorboats with wickerwork sides and patterned prows, with names carved with a firm hand from the burnt-blood-red wood of the mythical odayan tree such as

Forever Hope
Gaga People
Roll Little Rock
Swift the Tailor
Moksha the Great and so on,

then the bush in the middle of the strait blushed carmine with the buzz of its bee-eaters, like Tibetan roses, like the cheek of a shy boy, like the breast of a hoopoe shot through, like the milk of the mother stained with the blood of the father, like the gleaming crimson flesh of the magic tamaruk fruit – the mere sight of which turned virgins into mothers.

And the egrets-teardrops glistened even brighter with that pale incandescent white shimmer of theirs and gently crossed one long black leg over the other, silhouetted by the fiery radiance of the crimson bush, admiring their reflections in the water's golden mirror, clearly aware of their divine origin.

One day the bee-eaters came home from work unusually excited.
'We have had a think,' they told the egrets, 'and have decided to declare war'.
'Against whom might that be?'
The egrets looked perplexed. This did not fit into their world view.

The bee-eaters swivelled their heads this way and that. They hadn't thought so far ahead.
'We-ell... We-ell...'

A lone sail shone white on the horizon.
'Got it! We are declaring war on the sails!'

The egrets shook their heads in disapproval.

The bee-eaters felt a burst of confidence and set busily to work. Training commenced – flying in line, in squares, in a bull's-head. Bees were stockpiled for the unlikely event of a blockade. Leaflets were published. They had plenty of leaves, after all. The general mobilisation of the bee-eater youth was announced.

The youth were not happy about this, moaning that they just wanted to chill and read their books. But then their grandmothers and grandfathers stepped in and threw out the books.

The egrets were very surprised when the bee-eaters' books started falling on their heads. They had no idea that the bee-eaters had books. Just imagine, *Beekeeping*, *The Philosophy of Beekeeping*, *Bees and Us*, *The New Aesthetics as Understood by Bees*, *The Adventures of a Bee-eater in Istanbul*, *Treasure Island*.

Meanwhile the sail was slowly coming closer. It was triangular, pure, radiant, taut, pregnant with the wind. It slid regally over an expanse of gold and its boat was filled with fish and people singing.

'It's time!' the bee-eaters decided, whistled loudly as one and, forming a bull's-head, threw themselves into battle.

They flew low. Svelte, stern, their slender beaks to the fore, their narrow tails to the rear, shoulder to shoulder and wing to wing. And all their teeny lives swept through their

microscopic brains. Their most tender childhood days in the bush, spotted eggshells in the nest, brothers and sisters with their little beaks open wide, grandma with her bedside stories and newly sewn aprons for the sisters. For their confirmation.

Boring bee-eater schooldays and interesting lectures by the egrets flashed past. Hushed evening conversations, the smell of smoke and fire-grilled lobster from the other shore, distant songs and the sound of drums, bees, bees, bees, love, more bees, children...

All this rushed along with our minuscule bee-eaters and plunged into the white, taut sail, leaving a tiny hole from the little beak. And...

PLOP!

A crushed red globule ran down the snow-white sail.

PLOP! PLOP! PLOP!

More and more, faster and faster. Now the sail became mottled. Now it was scarlet, skimming smoothly, unstirred, over the waters of the straight, full of fish, wind and songs.

It was followed by another seventeen dhow boats of this town.

Everyone admired the scarlet sail. A few of the bee-eaters hit some of the following sails.

Still, the first was first.

And from that day on the best sailboat in the town was awarded with a scarlet sail and every year on the 24th of February the Scarlet Sails festival was celebrated by one and all.

No one noticed the bee-eaters at all.

The egrets shook their heads and forgot about them.

Next autumn, new bee-eaters came flying to the bush.

КАЗКА

Були собі такі птахи, бджолоїди.

Були вони невеликі, сантиметрів десять у довжину, витончені, з видовженим носом та хвостом, кармінно-червоні з переходом у смарагдовий під черевцем. Це ми пишемо для ясності, щоб ви могли уявити, які вони. Взимку вони жили в цьому теплому краю, на мангровому кущі посеред протоки між островами архіпелагу Ламу.

Кущ був невеликий, але всі там уміщалися. Жили у цьому кущі (або при ньому, якщо хочете) ще чаплі.

Чаплі були сніжно-білі, неправдоподібно білі та мали форму краплі.

Їх було значно менше: на кожную сотню-другу бджолоїдів – одна чапля. Себто, якщо підходиш до куща на човні, розписному, з тентом і подушками, то бачиш п'ять-вісім чапель-крапель.

Краплі велично переступали в низькій воді і, якщо треба, злітали недалеко. На відміну від бджолоїдів, які знімалися хмарою від будь-якої пролітаючої пір'їнки. Було зрозуміло, що у чапель ступінь занепокоїння була зовсім інша.

Щодня о шостій ранку, при першому, ще молочному промені сходу, бджолоїди відлітали на роботу: їсти бджіл на острові.

Бджолам від цієї роботи було ой як несолодко. А ось бджолоїдам – в самій раз.

Краплі ходили вдома навколо куща і, в залежності від рівня припливу, ловили жаб, або креветок, або там дрібну рибку.

А на заході сонця, коли по протоці у зворотний бік текла золота вода і гаряча небесна куля з посмішкою повільно заковувалася за смугу запошених пальм на тому березі, а тонкий новонароджений місяць у бузковому небі лежав на спинці і весело калатав но-

гами, і робітники поспішали на стародавніх моторках з плетеними бортами, візерунковими носами та вирізаними твердою рукою з червоного-червоного, як запекла кров, небувалого дерева-одаян назвами типу:

Надія Навіки

Люди Гага

Катись Камінець

Кравець Свіфт

Велика Мокша та інше,

тоді кущ серед протоки розрум'янювався своїми бджолоїдами, як тибетськими трояндами, як щока збентеженого хлопчика, як груди простріленого удуда, як молоко

матері, змішане з кров'ю батька, як виворот чарівного плоду тамарука – від одного виду його блискучої багряної плоті незаймані ставали матерями.

І чаплі-краплі ще яскравіше сяяли незрівнянною білизною і тихо переступали на довгих чорних ногах на тлі палаючого багрянцем куща, милуючись своїм відображенням у золотих водах і ясно бачачи своє божественне походження.

Якось бджолоїди повернулися з роботи особливо збуджені.

– Ми, – сказали вони чаплям, – тут подумали і вирішили оголосити війну.

– І кому це?

Чаплі виглядали спантеличеними. Це не вкладалося в їх світогляд.

Бджолоїди закрутили головами. Про це вони не подумали.

– Нууу... нуууу...

На горизонті біліло самотнє вітрило.

– Вигадали! Ми оголошуємо війну вітрилам!

Чаплі несхвально захитали головами.

Бджолоїди одразу відчували себе впевненіше. Робота закипіла. Тренування, польоти строєм, каре, бичачою головою. Збір та заготівля бджіл на малоймовірний випадок блокади. Видання листівок. Листя в них було навалом. Загальна мобілізація пташенят.

Пташенята кобянилися, казали, що хочуть полежати та почитати. Але тут уже вступали бабусі та дідусі, викидали книжки. Чаплі дуже здивувалися, коли їм на голови стали падати книжки бджолоїдів. Вони й не знали, що в них є книжки. А тут, ти

диви: «Бджільництво», «Філософія бджільництва», «Бджоли і ми», «Нова естетика в розумінні бджіл», «Пригоди Бджолоїда в Стамбулі», «Острів скарбів»...

Вітрило тим часом повільно наближалось. Було воно трикутне, ясне, сяюче, туге, вагітне вітром. Воно по-королівські ковзало по золотих водах, і його човен був сповнений риби та співаючих людей.

– Час! – вирішили бджолоїди, дружно свиснули і, вишикувавшись колоною «бичача голова», кинулися в бій.

Вони летіли невисоко, стрункі, суворі, тонкий дзьоб уперед, вузький хвіст назад, пліч-о-пліч і крилом до крила.

І все їхнє крихітне життя проносилось в їхньому мікроскопічному мізку. Їхнє найменше дитинство на куці, плямисті шкаралупки в гнізді, брати і сестри з відкритими дзьобиками, бабуся з її вечірніми казками і щойно пошитими фартухами для сестер. Для Конфірмації.

Проносилася нудна бджолоїдська школа та цікаві лекції чапель. Вечірні, приглушені розмови, запах диму та печеного омара з іншого берега, далекі пісні та звук барабанів, бджоли, бджоли, бджоли, кохання, знову бджоли, діти...

Все це мчало разом з нашими малесенькими бджолоїдами, і все це врзалося в біле, туге вітрило, залишаючи крихітну дірочку від встромленого дзьобика. Та...

ХЛОП!

Червона розчавлена ягідка зтекла по білому вітрилі.

ХЛОП! ХЛОП! ХЛОП!

Дедалі частіше, все прискорюючись. Ось вітрило стало строкатим. А ось вітрило стало червоним, так само незворушно ковзаючи по водах протоки, повне риби, вітру та пісень.

За ним рухалося ще сімнадцять човнів-доу цього міста.

Всі здивились на червоне вітрило. Трохи бджолоїдів дісталось й наступним кільком вітрилам.

Але перший був – перший.

І з того часу найкращий вітрильник у місті нагороджувався яскраво-червоним вітрилом, і щороку 24 лютого всім світом відзначали свято «Червоні вітрила».

А бджолоїдів взагалі ніхто не помітив.
Чаплі похитали головами та забули про них.

А наступної осені на кущ прилетіли нові бджолоїди.

СКАЗКА

Жили-были такие птицы, пчелоеды.

Были они небольшие, сантиметров десять в длину, изящные, с удлинённым носом и хвостом, карминно-красные с переходом в изумрудный под брюшком. Это мы пишем для ясности, чтобы вы могли представить, какие они.

Зимой они жили в этом тёплом краю, на кусте мангрова посреди пролива между островами архипелага Ламу.

Куст был небольшой, но все там помещались. Жили в этом кусте (или при нём, если хотите) ещё цапли.

Цапли были снежно-белые, неправдоподобно белые и имели форму капли.

Их было значительно меньше: на каждую сотню-другую пчелоедов – одна цапля. Так что, если подходишь к кусту на лодке, расписной, с тентом и подушками, то видишь пять-восемь цапель-капель.

Капли царственно переступали в низкой воде и, если очень надо, взлетали недалеко. В отличие от пчелоедов, которые снимались тучей от любой пролетающей пушинки. Ясно, что у цапель степень тревожности была совсем другая.

Каждый день в шесть утра, при первом, ещё молочном луче восхода, пчелоеды улетали на работу: есть пчёл на острове.

Пчёлам от этой работы было ой как не сладко. А вот пчелоедам – как раз.

Капли ходили дома, вокруг куста и, в зависимости от уровня прилива, ловили лягушек, или креветок, или там мелкую рыбёшку.

А на закате, когда по проливу в обратную сторону текла золотая вода и горячее солнце с улыбкой медленно закатывалось за полосу пыльных пальм на том берегу,

а тонкий новорожденный месяц в сиреновом небе лежал на спинке и весело болтал ногами и рабочий люд спешил на древних моторках с плетёными бортами, узорными носами и вырезанными твёрдой рукой из красного-красного, как запёкшаяся кровь, небывалого дерева одаян именами типа:

Надежда Навечно

Люди Гага

Катись Камешек

Портной Свифт

Великая Мокша

и прочее,

тогда куст посреди пролива раздумывался своими пчелоедами, как тибетскими розами, как щека смущённого мальчика, как грудь простреленного удода, как молоко

матери, смешанное с кровью отца, как изнанка волшебного плода тамарука – от одного вида его сверкающей багряной плоти девственницы становились матерями.

И цапли-капли ещё ярче сияли бесподобной белизной и тихо переступали на длинных чёрных ногах на фоне горящего багрянцем куста, любуясь своим отражением в золотых водах и ясно видя своё божественное происхождение.

Как-то пчелоеды вернулись с работы особенно возбуждённые.

– Мы, – сказали они цаплям, – тут подумали и решили объявить войну.

– И кому же это?

Цапли выглядели озадаченными. Это не укладывалось в их мировоззрение.

Пчелоеды завертели головами. Об этом они и не подумали.

– Нууу... нуууу...

На горизонте белел одинокий парус.

– Придумали! Мы объявляем войну парусам!

Цапли неодобрительно качали головами.

Пчелоеды сразу почувствовали себя уверенней. Работа закипела. Тренировки, полёты строем, каре, бычьей головой. Сбор и заготовление пчёл на маловероятный случай блокады. Издание листовок. Листьев-то у них было навалом. Общая мобилизация птенцов.

Птенцы кобянились, говорили, что хотят полежать и почитать. Но тут уж вступали бабушки и дедушки, выбрасывали книжки. Цапли очень удивились, когда им на головы стали падать книжки пчелоедов. Они и не знали, что у них есть книжки. А тут, поди-ж ты: «Пчеловодство», «Философия пчеловодства», «Пчёлы и мы», «Новая эстетика

в понимании пчёл», «Приключения Пчелоеда в Стамбуле», «Остров сокровищ»...

Парус тем временем медленно приближался. Был он треугольный, ясный, сияющий, тугой, беременный ветром. Он царственно скользил по золотым водам, и его лодка была полна рыбы и поющих людей.

– Пора! – решили пчелоеды, дружно свистнули и, выстроившись колонной «бычья голова», ринулись в бой.

Они летели невысоко, стройные, строгие, тонкий клюв вперёд, узкий хвост – назад, плечом к плечу и крылом к крылу.

И вся их крошечная жизнь проносилась в их микроскопическом мозгу. Их самое маленькое детство на кусте, пятнистые скорлупки в гнезде, братья и сёстры с открытыми клювиками, бабушка с её вечерними сказками и только что сшитыми фартучками для сестёр. Для Конфирмации.

Проносилась скучная пчелоедская школа и интересные лекции цапель. Вечерние, при-

глушённые разговоры, запах дыма и печёного омара с другого берега, далёкие песни и звук барабанов, пчёлы, пчёлы, пчёлы, любовь, опять пчёлы, дети...

Всё это несло вместе с нашими малюсенькими пчелоедами, и всё это врезалось в белый, тугий парус, оставляя крохотную дырочку от воткнувшегося клювика. И...

ХЛОП!

Красненькая раздавленная ягодка стекла по белоснежной парусине.

ХЛОП! ХЛОП! ХЛОП!

Всё чаще, всё ускоряясь. Вот парус стал пёстрым. А вот парус стал алым, так же невозмутимо скользя по водам пролива, полный рыбы, ветра и песен.

За ним двигалось ещё семнадцать лодок-доу этого города.

Все залюбовались алым парусом. Немного пчелоедов досталось и следующим несколькими парусам.

Но первый был – первый.

И с тех пор лучший парусник в городе награждался алым парусом и каждый год 24 февраля всем миром отмечали праздник «Алые паруса».

А пчелоедов вообще никто не заметил. Цапли покачали головами и забыли о них.

А следующей осенью на куст прилетели новые пчелоеды.

Katya Gerbo
FAIRYTALE

Illustrations by the author

Ukrainian translation
Tatiana Bondarenko

Layout
Hector Nest

Special thanks
Olga Rybakova
Keith Hammond
Sasha Radlov
Dmitry Bosky

Apollinaria Press
Limited edition of 100 books
printed at Gipping Press Ltd

Copyright © Ekaterina Gerasimova Bosky

British-Ukrainian Aid is a Charity
Registered in England and Wales 1164472